

fremmes videre, uden dog at kunne komme til noget endeligt Resultat, end om den forkastes paa det nærværende Stadium. Jeg troer, at det af de Forhandlinger, som have fundet Sted idag, noksom vil fremgaae, at ikke nogen Beslutning enten for eller imod Coloniernes Fremtid kan eller bør for Diebliffet tages, men at det hele Spørgsmaal staaer aldeles uafgjort hen.

David: Ved at lade denne Sag gaae videre, vilde man alene opnaae, jeg veed ikke om Nogen vil kalde det en Fordeel, men jeg kalder det en stor Skade — at den Brand, som nu er kastet herind i Forsamlingen, vil ryge desto længere og desto stærkere, istedetfor at man skulde skynde sig med at slukke den saa snart som muligt. Det er blevet skildret som en meget simpelt Sag, at stille sig af med Colonierne, det er blevet omtalt, som om man blot behøvede at udbyde denne Vare paa Markedet, saa kunde man selv vælge mellem de mange Kjøbere, der vilde tilbyde sig, og antage den, med hvis Handelspolitik man forøvrigt var meest tilfreds. Denne Opsatning af de coloniale og politiske Forhold forekommer mig omtrent at være af samme Art, som hvad der med Hensyn til Handelsforholdene fra andre Steder er yttret; thi det er vist, at man kan kjøbe Sukker og Kaffe billigt i Hamborg, uagtet Hamborg ikke eier Colonier, men deraf kan dog vel næppe Nogen, der kan have sig til en Betragtning af Handelsens Natur, slutte, at en Stat ikke bør have Colonier, eller at det ikke skulde være fordeeltigt for et Lands maritime og commercielle Interesser at besiddede Colonier eller rettere sagt at vedligeholde den coloniale Forbindelse, som er knyttet mellem Møderlandet og de fjernt liggende Der, paa hvis hele Tilstand dette gennem en lang Række Aar har indvirket, og paa hvis Udviklingsgang dette har havt den største Indflydelse, for at fremme sine egne Interesser og for at føre Colonierne Møderlandets Tilstand imøde. Jeg skal imidlertid ikke gaae ind paa at drøfte de mange Urigtigheder, der, som det forekommer mig, allerede ere fremkomne fra de ærede Forslagsstilleres Side, da det kun vilde bidrage til at forhale den endelige Afgjørelse af denne Sag, som jeg ønsker afgjort saa snart som

muligt, og jeg nærer virkelig ogsaa i denne Henseende noget Haab; thi de af den ærede Finansminister gjorte Betragtninger synes at have fundet temmelig Indgang her i Thinget. Ved at tilbagevise denne Sag og nægte dens videre Fremme lægger man tydelig for Dagen, at man anseer dens Drøftelse i dette Diebliff aldeles ubetimelig; og det er sikkert rigtigt, at dette skeer; thi, naar det fra flere Sider er kastet ud, at vi kunne sælge Colonierne uden videre, og i det Hele Colonialforholdene ere blevne omtalte paa den Raade, som vi have hørt, og det ikke møder den stærkeste Tilbagevisning, maa det i Colonierne opvække den største Forbauselse og gjøre den hele Tilstand der endnu mere usikker, end den allerede er, gjøre Eiendommens Værdi der endnu mere til en Bolt for Tilfældighed, end det nu allerede ved Begivenhedernes Magt er Tilfældet; ja, det vilde være Folgen af, isald det i Colonierne antoges, at en saadan Anskuelse var almindelig her i Møderlandet, at man kunde eller vilde sælge Colonierne, saa snart man ved en blot finansiell Beregning, som man endda gjør temmelig overfladisk, kom til det Resultat, at de ikke givde pecuniær Fordeel i Statskassen for Diebliffet. En saadan Anskuelses Udbredelse i Colonierne maa man modarbejde, baade for disses egen Skyld og fordi mangfoldige Interesser her i Møderlandet hænge sammen med Colonierne; thi det er ikke blot Druffenbolte og deslige Personer, som have staaet i Forbindelse med Colonierne, men de vigtige Handelsfordele, hvoraf Danmark for en Deel har hentet sin Rigdom ved Siden af Agerdyrkningen, skyldes den coloniale Forbindelse. At forøvrigt den Anskuelse, at man skulde skynde sig med at sælge Colonierne, fordi Alt der er afhængigt af den mere eller mindre gode Høst, skulde være et Moment, der ret fortjente at tages i Betragtning, har virkelig forundret mig at høre i et agerdyrkende Land (Hør!), hvis hele Tilstand selv for en Deel er afhængig af den mere eller mindre gode Høst, og jeg kan virkelig ikke nægte, at, da jeg hørte dette, begyndte den Frygt at opstaae hos mig, at vi maaskee engang her i Salen kunde faae at høre, at vi skulde sælge en Deel af Møderlandet, fordi det i et enkelt Aar kunde bereg-